

Arrest

nr. 199 530 van 9 februari 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn.

1.2. Op 25 oktober 2017 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag – illegaal verblijf.

1.3. Op 25 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.4. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij op 8 juni 2015 een asielaanvraag heeft ingediend in Zwitserland.

1.5. Op 14 november 2017 wordt een overnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten.

1.6. Op 20 november 2017 hebben de Zwitserse autoriteiten ingestemd met het overnameverzoek op grond van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.7. Op 22 november 2017 wordt een doorlaatbewijs uitgevaardigd voor de verzoekende partij.

1.8. Op 29 november 2017 wordt de verzoekende partij teruggebracht naar Zurich via Frankfurt.

1.9. Op 20 januari 2018 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag – illegaal verblijf.

1.10. Op 20 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten: naam: A. voornaam: O. geboortedatum: 01.01.1999 geboorteplaats: nationaliteit: Eritrea In voorkomend geval, ALIAS: A, A. °01.01.1998

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer : LE.55.OF.000125/2018 van de politie van WPR Brabant.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. A, A. °01.01.1998 Eritrea. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene werd reeds gerepatriëerd naar Zurich in kader van artikel 18 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden. Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EUODAC-databank (Zwitserland). Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij/zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer : LE.55.OF.000125/2018 van de politie van WPR Brabant.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. A, A. °01.01.1998 Eritrea.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene werd reeds gerepatriëerd naar Zurich in kader van artikel 18 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. A, A. °01.01.1998 Eritrea.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene werd reeds gerepatriëerd naar Zurich in kader van artikel 18 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...) de betrokkene, A, O, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 20.01.2018"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar zijn voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het principe van non-refoulement, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, bekrachtigd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van artikel 7, eerste lid, 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van goede trouw en loyauteit, van het algemeen rechtsbeginsel van proportionaliteit en rechtszekerheid, van de algemene rechtsbeginselen (*"la gestion consciencieuse, le principe du raisonnable, et de l'erreur manifeste d'appréciation, l'obligation de motiver une décision en tenant compte de tous les éléments dus dossier"*) en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie, meer bepaald het recht om

gehoord te worden vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het principe 'audi alteram partem'.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

«La décision ordonnant à la requérante de quitter le territoire sans délai est motivée comme suit :

« Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nummer : LE.55.OF.000125/2018 van de politie van W/PR Brabant.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/gelet op de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. A, A. 01.01.1998 eritrea.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.*

*Betrokkene werd reeds gerepatrieerd naar Zurich in kader van artikel 18 van Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.
Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. »*

Cet ordre de quitter le territoire sans délai est assorti d'une décision de reconduite à la frontière motivée comme suit :

*« Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EUODAC-databank (Zwitserland).
Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.*

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij/zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfsituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nummer : LE.55.OF.000125/2018 van de politie van W/PR Brabant.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/gelet op de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. »

EN CE QUE il ne ressort pas de la décision attaquée que le requérant ait disposé de la possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet d'une éventuelle reprise en charge par la Suisse ou d'un éventuel éloignement vers l'Erythrée ;

EN CE QUE la décision ne précise pas dans quel pays le requérant sera renvoyée ; qu'il y est uniquement mentionné qu'elle est enregistrée dans le système Eurodac (Suisse) et qu'il ne sera en aucun cas, sauf sur la base d'une nouvelle décision, renvoyée vers son pays d'origine ;

ALORS QUE, au regard du principe de non-refoulement, tel qu'il est affirmé notamment par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants, et l'article 3 de la CEDH, la partie adverse ne pourrait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la

CEDH, et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloignée respecte lui-même le principe de non-refoulement ;

1. Que la décision ne contient aucun examen de la conformité d'un renvoi du requérant avec le prescrit de l'article 3 CEDH et qu'il met la partie requérante et Votre Conseil dans l'impossibilité d'apprécier ce risque pour le requérant de subir des traitements contraires à cet article puisque la partie adverse ne précise pas la destination vers laquelle le requérant sera renvoyé ;

Qu'elle se contente d'affirmer, dans la décision attaquée, que « L'intéressée ne sera en aucun cas, sauf nouvelle décision, reconduite dans son pays d'origine » ;

Qu'il apparaît de la décision attaquée que le requérant a introduit une demande d'asile en Suisse ou, en tout cas, y a laissé ses empreintes ;

Que le requérant explique avoir introduit une demande d'asile en Suisse ;

Que le conseil du requérant a été désigné le dernier jour du délai, le vendredi 26 janvier, et a essayé, en vain, de prendre contact avec la section Dublin pour savoir si aucune demande de reprise en charge n'a été adressée par les autorités belges aux autorités suisses; Qu'il ignore donc si une demande a été formulée ou pas ;

Que si une demande de reprise en charge était formulée par la Belgique à la Suisse, on ne pourrait présumer de la suite qui y serait réservée par la Suisse;

2. Que, même si la décision mentionne que « le requérant ne sera en aucun cas, sauf nouvelle décision, reconduit dans son pays d'origine », on ne peut exclure qu'il soit reconduit en Erythrée en exécution de l'ordre de quitter le territoire avec décision de reconduite à la frontière attaqué dans le présent recours ;

Que le fait de se contenter d'affirmer dans la décision attaquée que « le requérant ne sera en aucun cas, sauf nouvelle décision, reconduit dans son pays d'origine » ne constitue aucunement une garantie que tel ne sera pas le cas, le requérant faisant en effet l'objet d'un ordre de quitter le territoire exécutoire sans délai ;

Que la motivation de la décision attaquée est, à cet égard, profondément ambiguë et totalement inadéquate ;

Qu'il est pour le moins surprenant de délivrer un ordre de quitter le territoire à un Erythréen sans même savoir si une demande de reprise en charge sera demandée à la Suisse et en ignorant vers quel pays la mesure d'éloignement pourra être exécutée ;

Qu'il ne peut être exclu que le requérant soit renvoyée vers un pays -l'Erythrée- où il risque d'être soumise à des traitements inhumains et dégradants ;

Qu'il faut rappeler, ici, que la nationalité érythréenne du requérant ne semble pas contestée de part adverse puisque figure la mention « nationalité : Erythrée ») sur la décision attaquée ;

Que l'Erythrée est un état dont la partie adverse ne peut ignorer qu'il figure de manière consistante au sommet des listes des régimes les plus attentatoires aux droits humains ;

Que la partie adverse ne peut pas ignorer que la dictature érythréenne est l'une des plus oppressives au monde ;

Que la Commission d'enquête des Nations unies en Erythrée a conclu que des crimes contre l'humanité y avaient été commis de manière généralisée et systématique ;

Que les citoyens érythréens sont soumis à un service militaire à durée indéterminée, qui peut durer des dizaines d'années et être assimilé à de l'esclavage :

« By law, each Eritrean is compelled to serve 18 months in national service starting at 18 but in practice conscripts serve indefinitely, many for over a decade. Endless conscription remains a principal driver of migration. The Col concluded that conditions of national service rise to the crime of enslavement.

Conscripts are often assigned to arduous non-military construction and agriculture projects though some serve in the civil service, education, and other service jobs. Conscripts are used not only in government-related projects, they are used in projects personally benefitting military commanders and other officials. Treatment of conscripts is often harsh, depending on the whim of the commander. Physical abuse, including torture, occurs frequently; so does forced domestic servitude and sexual violence by commanders against female conscripts. There is no redress mechanism for conscripts facing sexual and other abuses.

Attempts to flee are sternly punished. On April 3, new conscripts trying to escape from a convoy in Asmara were shot at by guards, killing several. »

Que le requérant est en âge de subir la conscription, et donc d'être maintenue en esclavage ;

Que le droit de quitter son pays est également violé : le gouvernement interdit l'émigration et réprime violemment les tentatives de fuite :

« A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses. »

Qu'il existe un risque très élevé que le requérant subisse sur place de graves conséquences répressives du fait de sa décision de fuir illégalement vers l'Europe ; que, en effet, les Érythréens qui essaient de se rendre en Europe risquent d'être victimes de détention arbitraire, d'enlèvement, de violences sexuelles et de mauvais traitements ;

Qu'il existe donc prima facie de risques évidents de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion de la requérante vers l'Erythrée ;

Que le recrutement forcé pour le service national obligatoire et illimité s'apparente à du travail forcé ;

Qu'il faut par ailleurs insister sur le fait que, à la lecture des statistiques publiées par le CGRA, le taux de protection des demandeurs d'asile érythréens en Belgique est extrêmement élevé, et approche les 100% lorsque la nationalité érythréenne n'est pas contestée ;

Que la partie adverse a manqué à son élémentaire devoir de prudence en délivrant un ordre de quitter le territoire avec décision de reconduite à la frontière sans entendre le requérant au préalable sur les risques encourus en cas de transfert en Suisse ou en Erythrée, sans savoir si une procédure de demande de reprise en charge à la Suisse serait initiée ni, a fortiori, quelle en serait l'issue avec comme possible conséquence un éloignement vers le pays dont il a la nationalité, à savoir l'Erythrée si la Suisse refusait la reprise en charge et un risque de violation, dans son chef, de l'article 3 de la CEDH ;

Qu'en conclusion, la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen rigoureux des éléments touchant au respect de l'article 3 de la CEDH dont elle aurait dû avoir connaissance ;

3. Qu'il convient de s'en référer à l'arrêt n° 198 409 rendu le 23 janvier 2018 par Votre Conseil (pièce 13) dans un dossier en tous points similaires puisqu'il concerne un ressortissant érythéen enregistré dans le système Eurodac et au sujet duquel la partie adverse indiquait, dans la décision de reconduite à la frontière, qu'il était enregistré dans le système Eurodac et qu'il ne serait en aucun cas, sauf nouvelle décision, renvoyé dans son pays d'origine ;

Que Votre Conseil a pointé le risque que le requérant fasse l'objet d'une nouvelle décision de reconduite à la frontière -non susceptible d'être attaquée- vers l'Erythrée si l'Allemagne (pays de transfert dans la situation présentée à votre conseil) refusait la prise en charge ; qu'elle a estimé que la partie adverse ne pouvait prendre une telle décision rendant possible l'éloignement de cette personne vers l'Erythrée sans

avoir examiné les conséquences prévisibles de ce possible éloignement compte tenu de la situation prévalant dans ce pays ; que Votre Conseil a dès lors suspendu l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement en raison d'un risque possible de violation de l'article 3 de la CEDH suivant le raisonnement qui suit :

Le Conseil constate effectivement que la décision de reconduite à la frontière qui assortit l'ordre de quitter le territoire querellé mentionne clairement qu' : « il est nécessaire de faire ramener l'intéressé à la frontière de l'Etat membre responsable pour le motif suivant » et que « De l'enquête, il ressort que l'intéressé est enregistré dans la base de données Eurodac (Allemagne). L'intéressé ne sera en aucun cas, sauf nouvelle décision, reconduit dans son pays d'origine ». La décision de maintien ajoute encore que « l'intéressé doit être maintenu, sa reconduite à la frontière précitée ne pouvant être exécutée immédiatement ».

Le Conseil observe cependant que si l'intention première de la partie défenderesse est bien de solliciter la reprise en charge du requérant aux autorités allemandes en application du Règlement Dublin III, l'acte attaqué n'exclut toutefois pas la possibilité d'un éloignement vers l'Erythrée en cas d'échec des démarches entreprises à cet effet. Or, au vu du dossier administratif, aucune demande n'a été adressée aux autorités allemandes à ce jour et rien ne permet de tenir pour établi que l'Allemagne sera effectivement, à l'issue de la procédure prévue par le règlement Dublin III, désignée comme étant l'Etat responsable de la demande d'asile du requérant ni qu'elle acceptera son transfert.

Il s'ensuit que si, pour une raison quelconque, la reprise du requérant par l'Allemagne ne devait pas aboutir, le requérant pourrait faire l'objet d'une nouvelle décision de reconduite à la frontière (mesure d'exécution qui en raison de cette nature n'est pas en tant que telle susceptible de faire l'objet d'un recours) qui permettrait de procéder à l'exécution forcée de l'ordre de quitter le territoire querellé à destination de l'Erythrée.

Dès lors que la partie défenderesse n'est pas sans ignorer, compte-tenu des informations générales publiques qui abordent la situation en Erythrée, qu'un renvoi vers ce pays pouvait s'avérer problématique au regard de l'article 3 de la CEDH, elle ne pouvait prendre une décision rendant possible l'éloignement du requérant vers l'Erythrée sans avoir examiné les conséquences prévisibles de l'éloignement dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas d'espèce (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine). Pour rendre possible cet examen, elle devait, au minimum offrir à la partie requérante la possibilité matérielle de faire valoir son point de vue en temps utile, c'est-à-dire avant l'adoption de l'acte attaqué, en ce qui concerne tant la situation générale dans son pays que les circonstances propres à son cas (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366).

*Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits à l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé à cette vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue. Sur ce dernier point, s'il est exact que l'intéressé a été interrogé lors de son interpellation, il ne saurait, en l'espèce, être considéré *prima facie* que le rapport dressé à cette occasion permet de conclure au respect du droit d'être entendu dès lors que ce dernier ne contient qu'un bref résumé des propos du requérant qui se focalise sur son identité et les raisons de sa présence en Belgique.*

Au regard de l'ensemble de ces considérations, et dans les limites d'un examen mené dans les conditions de l'extrême urgence, la deuxième branche du moyen unique apparaît sérieux et de nature à justifier l'annulation de la décision attaquée, en ce qu'il est pris de la violation de l'article 3 de la CEDH. Il n'y a dès lors pas lieu, à ce stade, de procéder à l'examen des autres critiques formulées dans les autres branches du moyen.

Qu'il convient d'aboutir à la même conclusion dans le cadre de la décision attaquée ;

4. Qu'il convient de préciser que l'unique différence entre le dossier traité dans l'arrêt précité et ce dossier visé par le présent recours est le fait que -selon les dires de la partie adverse- le requérant aurait déjà été transféré vers la Suisse dans le passé ;

Que, cependant, ce constat ne saurait entraîner une conclusion différente de celle prise dans l'arrêt précité ;

Qu'il ne peut être considéré que la décision d'acceptation de la demande de reprise formulée à la Suisse vaut aussi pour une éventuelle demande de reprise dans le cadre du séjour actuel du requérant en Belgique ;

Qu'en effet la décision de renvoi du requérant vers la Suisse a déjà été effectuée et n'est donc plus exécutable ;

Que la Cour de Justice s'est prononcé sur la question dans un arrêt très récent, du 25 janvier 2018, Hasan, C-360/16 (conclusion, paragraphe 2) :

« 2) L'article 24 du règlement n° 604/2013 doit être interprété en ce sens que, dans une situation telle que celle en cause au principal, dans laquelle un ressortissant d'un pays tiers, après avoir introduit une demande de protection internationale dans un premier État membre, a été transféré vers cet État membre par suite du rejet d'une nouvelle demande introduite auprès d'un second État membre, puis est revenu, sans titre de séjour, sur le territoire de ce second État membre, ce ressortissant peut faire l'objet d'une procédure de reprise en charge et qu'il n'est pas possible de procéder à un nouveau transfert de cette personne vers le premier de ces États membres sans que soit suivie une telle procédure. »

5. Que la décision attaquée fait état d'ordre de quitter le territoire précédant pas respecté par le requérant ; Que le requérant ignore à quel ordre de quitter le territoire il est fait référence ; Qu'à sa connaissance, il ne lui a été notifié aucun ordre de quitter le territoire précédemment à la décision attaquée et ce depuis son séjour actuel en Belgique ;

Que si un ordre de quitter le territoire devait avoir été délivré, l'ordre de quitter le territoire ne saurait être considéré comme étant purement confirmatif;

Que, à cet égard, l'arrêt n° 195 268 du 21 novembre 2017 décrit la jurisprudence pertinente sur la question dans les termes suivants :

« 2.2.1. Le Conseil d'Etat et le Conseil de céans ont, dans des cas similaires, déjà jugé que l'ordre de quitter le territoire ultérieur était purement confirmatif de l'ordre de quitter le territoire initial, dès lors que le dossier ne révélait aucun réexamen de la situation de la partie requérante à l'occasion de la prise de l'ordre de quitter le territoire ultérieur (voir, notamment, C.E., arrêt n° 169.448 du 27 mars 2007 et C.C.E., arrêts n° 2494 du 12 octobre 2007 et n° 12.507 du 12 juin 2008), ou ne comportait aucun élément qui aurait dû amener la partie défenderesse à procéder à un tel réexamen (voir notamment, C.C.E., arrêt n° 122 424 du 14 avril 2014), si tant est que ces actes revêtent une portée juridique identique (en ce sens, C.E., arrêts n° 229 952 du 22 janvier 2015 et n° 231 289 du 21 mai 2015). Le critère permettant quant à lui de distinguer la décision nouvelle, prise après réexamen, d'un acte purement confirmatif, est que l'administration a réellement remis sa première décision en question, remise en question qui peut être tenue pour établie quand de nouveaux éléments ont été présentés et qu'il ressort du dossier administratif que ceux-ci ont été pris au sérieux (voir à ce sujet : Michel Leroy, Contentieux administratif, Bruxelles, Bruylant, 2008, 4ème édition, pp. 277- 278). »

Que, en l'espèce, l'acte attaqué contient une décision totalement différente de celle contenue dans les précédentes décision de renvoi / ordres de quitter le territoire.

Qu'il ressort par ailleurs de l'acte attaqué que la partie adverse s'est penchée sur le cas de du requérant, a constaté une mention dans le système Eurodac (Suisse) et semble vouloir solliciter la reprise en charge du requérant à cet Etat afin de pouvoir le reconduire aux frontières de cet Etat ;

Que, enfin, lorsqu'une décision est susceptible d'entraîner un risque de violation de l'article 3 CEDH, elle doit pouvoir faire l'objet d'un recours effectif, ce qui ne serait le cas si l'ordre de quitter le territoire était considéré comme purement confirmatif et ce qui porterait gravement atteinte aux droits fondamentaux du requérant ;

6. Que dans un arrêt n° 198525 du 24 janvier 2018, Votre Conseil, a considéré, dans un dossier similaire introduit en extrême urgence, qu'il y avait lieu de rouvrir les débats et de donc remettre l'affaire à deux semaines plus tard parce que « in de huidige stand van het geding acht de Raad het essentieel uitsluitsel te hebben over de kwestie of verwerende partij een terugnameverzoek richt tot Duitsland en over het lot van dit verzoek. »

Que le raisonnement de cet arrêt est incompatible avec un recours effectif et viole non seulement le droit au recours effectif mais aussi le principe de la légalité ; Que dans cet arrêt, le juge a dépassé sa compétence ;

Qu'en effet, Votre Conseil doit statuer au moment de la prise de décision ; Que le recours marginal de légalité est limité par le contrôle ex tunc, ce qui signifie que le juge statue en évaluant la décision à la date de son adoption et la situation à la date de l'analyse du dossier ;

Que permettre à la partie adverse de « rectifier / régulariser » la situation en faisant postérieurement une demande de reprise à la Suisse, ne rendrait pas la décision attaquée légitime ;

Que l'administration est soumise à la règle de droit ; Qu'il ne revient ni à Votre Conseil, ni à la partie adverse, de combler les lacunes dans la loi ;

Qu'il est clair que des moyens sérieux sont invoqués ; Qu'en outre, dans l'état actuel du dossier, l'exécution de la décision attaquée risque de causer un préjudice grave et difficilement réparable (voir infra), qu'elle doit donc être suspendue ;

Qu'il y a lieu de rappeler les jurisprudences de la Cour Constitutionnelle dans le cadre du « principe de la boucle administratif » devant le Conseil d'Etat ; Qu'il a été considéré par la Cour Constitutionnelle qu'il n'appartient pas au juge mais à l'administration de déterminer le contenu d'une décision discrétionnaire faisant suite à la réparation d'une irrégularité ; Qu'autoriser l'organe administratif concerné à fournir, après l'application de la boucle administrative, la motivation requise d'un acte administratif individuel qui n'était initialement pas adéquatement motivé en la forme, la disposition porte atteinte au droit, que la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs garantit au destinataire de l'acte mais aussi à tout tiers intéressé, de prendre immédiatement connaissance des motifs qui justifient la décision, du fait de leur mention dans l'acte même ;

Que ce même raisonnement est applicable en l'espèce ;”

3.2.2. Vooreerst wijst de Raad er op dat het betoog van de verzoekende partij, in haar verzoekschrift en ter terechtzitting, betreffende haar verzet tegen een mogelijk uitstel van de zaak teneinde uitsluitel te krijgen over de kwestie of de verwerende partij een terugnameverzoek richt tot Zwitserland en over het lot van dit verzoek, niet dienstig is daar de zaak niet werd uitgesteld.

3.2.3. Aangaande de door de verzoekende partij ter terechtzitting geuite twijfel betreffende het al dan niet voorafgaandelijk indienen van een asielaanvraag in Zwitserland, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Zwitserland. Dit blijkt niet alleen uit het vingerafdrukkenonderzoek waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 8 juni 2015 een asielaanvraag heeft ingediend te Basel, doch ook uit een eerder instemmen met een terugnameverzoek door de Zwitserse instanties op 20 november 2017.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd is en de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing ook kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient dan ook behandeld te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. De verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift een grief inzake de schending van artikel 3 van het EVRM ontwikkeld in het geval ze naar Eritrea wordt gerepatrieerd. De Raad zou deze grief daadwerkelijk behandelen indien het op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing vaststaat of minstens niet uitgesloten is dat de verzoekende partij naar Eritrea wordt gerepatrieerd (cf. RvV (Verenigde Kamers) 26 september 2017, nr. 192 584). Echter wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: *“Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst”*. De Raad ziet niet in waarom deze motivering geen waarborg is dat zij niet zal worden teruggestuurd naar Eritrea, noch waarom in deze stand van het geding niet kan uitgesloten worden dat zij zal worden gerepatrieerd naar Eritrea op grond van de bestreden beslissing. Evenmin kan vastgesteld worden dat deze motivering ambigue is of totaal inadequaat. De verwerende partij stelt immers uitdrukkelijk dat indien ze besluit om de verzoekende partij naar Eritrea te verwijderen, ze een nieuwe beslissing zal treffen. De Raad ziet dan ook niet in op wat de verwachting van de verzoekende partij gestoeld is dat de verwerende partij een onderzoek doet naar de situatie in Eritrea in het licht van artikel 3 van het EVRM en daaromtrent motiveert in de bestreden beslissing. Voor wat betreft de zinsnede *“behoudens nieuwe beslissing”*, wordt noch in de bestreden akte, noch in de nota met opmerkingen geduid wat moet worden verstaan onder een *“nieuwe beslissing”*. Redelijkerwijze betreft dit ofwel een nieuwe bijlage 13septies ofwel treft de verwerende partij enkel een nieuwe beslissing tot terugleiding. In beide gevallen kan de verzoekende partij deze bij de Raad aanvechten en desgevallend opnieuw een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen en daarin een grief inzake een schending van artikel 3 van het EVRM ontwikkelen die door de Raad zal behandeld worden (zie RvV (Verenigde Kamers) 8 februari 2018, nr. 199 329). Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet weet of een terugnameverzoek werd gericht aan de Zwitserse instanties, noch, indien dit gebeurde, wat het gevolg zal zijn, wijst de Raad er op dat zelfs indien zou blijken dat een terugleiding naar Zwitserland niet mogelijk is, uit de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens van 20 januari 2018 duidelijk blijkt dat de verzoekende partij niet naar Eritrea zal worden teruggeleid, gelet op de motivering *“Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst”*. Hoewel de verzoekende partij in deze stand van het geding geen waarborg heeft dat zij *in fine* niet zal worden teruggewezen naar haar land van herkomst, is een terugleiding naar de grens met Eritrea enkel mogelijk door middel van een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens, die aanvechtbaar is voor de Raad. Gelet op het feit dat de verzoekende partij aldus op grond van onderhavige bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens geenszins kan worden teruggeleid naar Eritrea, dient de Raad de grief in het licht van artikel 3 van het EVRM niet te behandelen.

3.2.6. De Raad wijst er voorts op dat de beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk vermeldt dat de verzoekende partij zal worden teruggeleid naar de grens van de lidstaat die verantwoordelijk is. Voorts wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij geregistreerd werd in de EURODAC-databank door Zwitserland. Uit voormelde beslissing blijkt dan ook duidelijk dat de lidstaat waaraan de terugname zal worden verzocht Zwitserland is. Dit wordt eveneens bevestigd in de nota met opmerkingen waar de verwerende partij stelt dat eerstdaags een overnameverzoek zal worden gericht aan Zwitserland.

De beslissing tot terugleiding naar de grens van 20 januari 2018 beperkt zich dan ook tot een terugleiding naar de grens met Zwitserland.

Ter terechtzitting voert de verzoekende partij aan dat de hit EURODAC dateert van 24 januari 2018 en aldus van na de bestreden beslissing, doch zij toont niet aan op welke wijze het feit dat de afprint van de hit EURODAC dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

Gelet op voormelde vaststellingen, kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig voorhouden dat niet gepreciseerd wordt naar welk land zij zal worden teruggeleid en dat het voor haar en de Raad onmogelijk is om het risico op onmenselijke of vernederende behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM te beoordelen gelet op het feit dat de verwerende partij de bestemming waarnaar zij zal worden teruggeleid, niet preciseert. Het stond de verzoekende partij vrij om een grief inzake de schending van artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen in haar verzoekschrift ten aanzien van haar terugleiding naar Zwitserland, *quod non*. De verzoekende partij heeft dan ook op het eerste zicht geen belang bij haar betoog dat geen enkel onderzoek van de conformiteit van de terugleiding van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM is gebeurd, noch bij het betoog dat in het licht van het principe van non-refoulement, zoals bevestigd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 3 van het EVRM, de verwerende partij geen verwijdering kan beogen zonder

zich te verzekeren dat enerzijds, de verzoekende partij niet zal worden teruggeleid naar een land waar zij het risico loopt onderworpen te worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM en dat anderzijds, het land naar waar zij teruggeleid zal worden zelf het non-refoulementbeginsel respecteert.

3.2.7. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat het minstens verwonderlijk is dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven aan een Eritreeër zonder te weten of een terugnameverzoek zal worden gericht aan Zwitserland en onwetende betreffende het land waarnaar de verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd, toont zij niet aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat gebaseerd is op de vaststellingen dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en waarbij zij wordt bevolen het grondgebied van België te verlaten.

3.2.8. Waar de verzoekende partij stelt dat het erkenningspercentage van Eritrese asielzoekers in België extreem hoog is, en bijna 100% wanneer de Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag in België heeft ingediend. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier, met name het administratief verslag – illegaal verblijf van 20 januari 2018, dat de verzoekende partij heeft verklaard dat zij geen asiel wenst aan te vragen in België.

3.2.9. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet zorgvuldig is opgetreden doordat zij niet wist of een terugnameverzoek zal gericht worden aan Zwitserland en, *a fortiori*, wat hiervan het resultaat zal zijn en betreffende het betoog ter terechtzitting dat een analyse moet gebeuren van de toepassing van de Dublin III-Verordening, dat bepaalde zaken in acht moet genomen worden en dat er geen garantie is dat de overdracht zal aanvaard worden, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 24 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend

1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (1), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.

3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.

4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.

Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.

5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen,

als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herziert deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

Artikel 25 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“Beantwoording van een terugnameverzoek

1. De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodac-systeem verkregen gegevens, wordt die termijn teruggebracht tot twee weken.

2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Artikel 26.1 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“Kennissegeving van een overdrachtsbesluit

1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.”

Overeenkomstig artikel 27, leden 1 en 2 van de Dublin III-Verordening heeft de adressaat van een overdrachtsbesluit het recht, binnen een redelijke termijn, tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Gelet op arrest HvJ (Grote Kamer) 07/06/2016, Ghezelbash, C-63/15, moet een verzoekende partij in de gelegenheid gesteld worden om het criterium van de Dublin III-Verordening dat leidt tot de aanvaarding van een terugname- of overnameverzoek, te kunnen aanvechten, zelfs indien de lidstaat die aangezocht werd haar instemming heeft betuigd met het verzoek tot terugname/overname.

Te dezen dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geen overdrachtsbesluit is in de zin van artikel 26.1 van de Dublin III-Verordening.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing er toe gehouden was een overnameverzoek te richten aan de Zwitserse instanties en hun antwoord af te wachten.

3.2.10. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om haar standpunt uiteen te zetten over een eventuele terugname door de Zwitserse autoriteiten en een schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, wijst de Raad op het volgende. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie waarnaar de verzoekende partij verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure

zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het principe “*audi et alteram partem*” kan op dezelfde wijze ingevuld worden.

In casu brengt de verzoekende partij geen elementen aan waaruit blijkt dat mocht ze vóór het treffen van de bestreden beslissing gehoord geweest zijn door de verwerende partij aangaande een mogelijke overdracht aan de Zwitserse autoriteiten, dit de verwerende partij zou hebben doen afzien van haar voornemen om de verzoekende partij terug te leiden naar Zwitserland.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat niet blijkt dat zij de mogelijkheid kreeg om haar standpunt uiteen te zetten betreffende een eventuele repatriëring naar Eritrea en de risico's die zij aldaar loopt, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij op grond van onderhavige bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens geenszins kan worden teruggeleid naar Eritrea, zoals blijkt uit punt 3.2.5., zodat *prima facie* niet kan ingezien worden waarom de verzoekende partij voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing betreffende een mogelijke repatriëring naar Eritrea diende te worden gehoord.

In de gegeven omstandigheden kan op het eerste zicht uit de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook geen ernstig middel worden afgeleid. Evenmin blijkt op het eerste zicht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.11. Waar de verzoekende partij nog een betoog houdt betreffende het feit dat zij reeds in het verleden werd overgedragen aan Zwitserland, doch dat de aanvaarding van het terugnameverzoek door Zwitserland geenszins kan beschouwd worden als eveneens geldig ten aanzien van een eventueel terugnameverzoek naar aanleiding van haar huidig verblijf in België, dat de beslissing tot terugleiding naar Zwitserland reeds uitgevoerd werd, dat ook het Hof van Justitie zich over de vraag heeft uitgesproken in een zeer recent arrest van 25 januari 2018, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij van mening is dat de aanvaarding van het terugnameverzoek in het verleden door Zwitserland kan beschouwd worden als eveneens geldig ten aanzien van een eventueel terugnameverzoek naar aanleiding van haar huidig verblijf in België. Integendeel, uit de nota met opmerkingen en ter terechtzitting blijkt duidelijk dat eerstdaags door de verwerende partij een terugnameverzoek zal worden gericht aan Zwitserland. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

3.2.12. Uit het bovenstaande blijkt op het eerste zicht geen schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Tevens blijkt niet dat de verwerende partij met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden, noch dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet. Uit het bovenstaande blijkt niet dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaan heeft. De verzoekende partij maakt de schending van de overige door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het licht van de bespreking hoger op het eerste zicht evenmin aannemelijk.

3.2.13. Ten slotte betoogt de verzoekende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat zij een voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft gerespecteerd, dat zij niet weet naar welk bevel de verwerende partij verwijst, dat zij geen kennis heeft van de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten voorafgaand aan de bestreden beslissing en sinds haar huidig verblijf in België.

De verzoekende partij kan op het eerste zicht gevolgd worden in haar betoog. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij in kennis werd gesteld van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, sinds haar huidig verblijf in België na haar overdracht aan Zwitserland op 29 november 2017.

Het betoog van de verzoekende partij dat uitgaat van de premisse dat een eerder bevel werd afgeleverd sinds haar huidig verblijf in België, is dan ook niet dienstig. De *in casu* bestreden beslissing kan op het eerste zicht niet beschouwd worden als een herhaald bevel.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat het bestreden bevel verwijst naar de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet als redenen waarom geen termijn voor

vrijwillig vertrek wordt toegestaan aan de verzoekende partij om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er zijn dus drie motieven die elk op zich de toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet - in welk geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt - kunnen schragen. Dit houdt in dat indien één motief overeind blijft, kritiek op de andere motieven geen aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij uit geen kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° of 3° van de Vreemdelingenwet. Derhalve blijven de verwijzingen in het bestreden bevel naar de toepassing van deze bepalingen overheid. De kritiek die de verzoekende partij uit op de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, kan derhalve geen aanleiding geven tot schorsing van de bestreden beslissing.

3.2.14. De opgeworpen schendingen "*de l'article 7, al. 1er, §1 et 2 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ; du principe général de bonne foi et de loyauté qui incombe à l'Administration, du principe général de droit de la proportionnalité et de sécurité juridique, des principes généraux de bonne administration (la gestion consciencieuse,...)*" werden niet nader uitgewerkt. Deze middelonderdelen zijn derhalve niet ontvankelijk.

3.2.15. Dienvolgens is het enig middel voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

3.3. De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER